

раздробяването на търговията по селата, днесъ е твърде сполъ тоя живъ търговски животъ на града, а особено, той страда, както и другитѣ градове днесъ, отъ бошуващата икономическа криза, която отъ нѣколко години спира търговския животъ въ страната.

Горна-Орѣховица е била посетена на два пжти отъ известния историкъ Феликсъ Каницъ. Въ своето съчинение „Дунавска България и Балкана“¹⁾ въ три тома той ни дава своитѣ впечатления за населението и градоветѣ въ България. Ето нѣколко страници отъ неговитѣ бележки за нашия градъ презъ 1871—72 год.

„Въ Орѣховица пристигнахъ късно, когато въ дългата чаршия бѣ настанала вече тишина. Въ българскитѣ градове хората се прибиратъ рано въ тѣсния семеенъ кржгъ, поради което азъ се отказахъ да потърся гостолюбивия домъ на своя лански хазяинъ. Но това мое прекалено внимание ми причини голѣма неприятностъ презъ нощта; защото въ хана, който заптието ми препоръча като най-добъръ, въ кръчмата на долния етажъ нѣколко млади последователи на Бахуса пѣха или по точно речъхъ най-немелодично, като че искаха да си раздератъ гърлата, а горе въ определеното за мене немобелирано помѣщение за спалня: плѣхове, мишки и други гадини се чувствуваха толкозъ свободно, че щомъ угасихъ свѣщъта, малкитѣ и голѣми лакомци изпълзѣха изъ кжтове, вглѣбчатини и дупки и въ своето тичане за хранителни остатъци гъмжеха навредъ безъ стеснение. Когато нѣкои отъ тѣхъ почнаха да си правятъ разходкитѣ дори и върху юргана ми, азъ се принудихъ да се оттегля и се опитахъ да се настая по възможностъ добре на отворения чардакъ. Но попаднахъ отъ трънъ, та—наглогъ, защото заптието и драгоманътъ, които се бѣха настанили тамъ по-рано, хъркаха така, че всичкитѣ ми усилия да мина въ царството на съня оставаха безуспѣшни, а когато най-после поради страшната ми умоа започнахъ да задрѣмвамъ, първото кукуригане на пѣтелъ предизвика отъ стотици пѣтелски гърла такова фатално надпѣване, каквото човѣкъ трѣбва да чуе лично въ нѣкое българско село, за да разбере колко неблагоприятно влияе то на съня. Стори ми се дори като ирония, когато ранобудниятъ ханджия се осведомяваше сутринтъ, какъ съмъ спалъ и едвамъ нѣколкото чашки чисто турско кафе можаха да възстановятъ отново обикновеното ми спокойствие. Въ разговора си съ съдържателя на хана азъ чухъ съ голѣмо очудване, че съмъ прекаралъ нощта толкозъ уютно не въ нѣкое село, а въ градъ. По „късметъ“

1) „Donau Bulgarien und der Balkan“. Тѣзи бележки ни предаде г. Д-ръ Т. Ивановъ — Асѣнчинъ — учителъ въ София, комуто има да благодаримъ. Той сжщо е превелъ първия томъ отъ книгата на Каница, издание на Страшимиръ Славчевъ, София.